פרחים מגני החינוך עלון חינוכי מס' (8) - 2015
בהנחיית: ד"ר אלעטאונה אחמד
המכללה האקדמית לחינוך ע"ש קיי באר-שבע
מרכז קורן
מרכז: ליאור סולומוביץ'
עורכת לשון
בלהה טריביש

מכללת קיי
الكلية الأكاديمية للتربية "كي" بئر السبع

زهرات من حدائق التربية نشرة تربوية العدد (8) - 2015
بإشراف: د. أحمد العطاونة
مركز الدكتور إبراهيم سعدي لأبحاث اللغة العربية
مدير المركز والمحرر المسؤول: د. سليم ابو جابر

יונת השלום (סיפור שלא אשכח)

עולות לי זיכרונות מימי הילדות, הייתי אז נער בכיתה ז', אני זוכר את היום ההוא, איך אשכח! היה יום שרבי חם מאוד, יום קיצי, היינו לומדים בכיתה שבמקום שתגן עלינו מפני השמש, היה הגג דווקא גורם לחום נוראי.

ביום ההוא, הפעמון צלצל מודיע שהשיעור החמישי תם ונשלם, ואז יצאנו בחיפזון רצים ודוחפים אחד את השני כדי לזכות ולהגיע לברזי המים המעטים שהיו בחצר בית הספר. המים זורם בשפע מחמשת הברזים, אך השאלה: מי יכול לשתות מהמים? המים חמים מאוד, בקושי מנסים להשיג לגימה קטנה כדי

حمامة السّلام (قصّة لن أنساها)

أعيد الذّكريات إلى أيّام الطّفولة، كنتُ آنذاك صبيًّا في الصّف السّابع، أذكر ذلك اليّوم وكيف لي أن أنساه! كان يومًا حارًا من أيّام الصّيف، وكنّا نتعلّم في غرفة الصّفّ الّتي بدل أن تحمينا من حرارة الشّمس، كان سطحها يجلب الحرّ الشّديد. في ذلك اليوم دقّ الجرس معلنًا نهاية الحصّة الخامسة، فهرعنا مسرعين نركض ونتزاحم على صنابير(حنفيّات) الماء القليلة الموجودة في ساحة المدرسة، الماء يتدفق بغزارة من الصنابير (الحنفيّات) الخمس ولكن السؤال: من يستطيع أن يشرب الماء؟

לשבור את צימאוננו הנוראי. חזרנו לכיתה, חזרנו לשיעור השישי- אני זוכר את זה היטב- נכנסנו לכיתה, מצאנו את מורה המדעים מחכה לנו כדי להתחיל את השיעור. הוא קבל את פנינו בשאגה ובצריחה בגלל שהתעכבנו ונכנסנו באיחור לשיעור שניות ספורות. המורה התחיל באמרו: איפה היונה? ואז אחד התלמידים נגש אל המורה בצעדים איטיים נושא קרטון שבתוכו לא היה קשה לנחש שהייתה יונה, התקרב מהמורה, הושיט את הקרטון, ומלמל בקול נמוך: הנה היונה שבקשת ממני להביא לשיעור היום.

המורה התחיל בהצגת הנושא ואמר: "היום נלמד על האיברים הפנימיים של היונה". הייתי מתגעגע מאוד לראות את היונה, כי אני אוהב

الماء حارّ جدًا، بصعوبة نحاول أن نرتشف القليل لِنُطفِئ ظمأنا الشّديد. عُدنا إلى الصّف لتبدأ الحصّة السّادسة- أذكر ذلك جيّدًا- دخلنا الصّف، فوجدنا معلّم العلوم ينتظرنا كي يبدأ الدّرس. استقبلنا بالزّمجرة والصّراخ بسبب تأخرنا ثوانٍ معدودات عن بداية الحصّة. قال المعلّم: أين الحمامة؟ وإذا بأحد طلاب الصّف يقترب بخطى وئيدة من المعلم يحمل كرتونة داخلها حمامة ويتمتم بصوت منخفض: ها هي الحمامة الّتي طلبت منّي أن أُحضرها إلى الصّف. بدأ المعلّم بعرض موضوع الدّرس فقال: "اليوم سنتعلّم عن الأعضاء الدّاخليّة للحمامة". كنت مشتاقًا جدًا لرؤية

xrix@xa.ail xrix@xa.ail

עופות ואוהב לגדל יונים, היום אראה את העוף הכי אני אוהב. שכחתי את החם הנוראי, עיניי ועיני חבריי היו נשואות לכיוון הקרטון, כולם פשוט רצו לראות את היונה.

המורה הוציא את היונה מהקרטון, החזיק אותה בידו, כמו שאימא מחזיקה את תינוקה, חייך וחייכנו כמוהו, התחיל להניע בידו את היונה, כאשר אנו נועצים את מבטנו פעם ביונה ופעם במורה, ולבם של כולם חפץ בלדעת מה יעשה המורה ביונה. באותו הרגע, קיוויתי לתפוס וללטף את היונה מקרוב, שתק המורה, עיניו שוטטו ברחבי החדר, ופתאום קרה מה שלא צפיתי, אסון גדול, המורה הרים את היונה למעלה, ואחר כך הנחית אותה למטה בכוח, ראשה התנגש בקצה השולחן והיא מיד מתה, הייתה גופה

الحمامة، فأنا أُحبُّ الطّيور وأعشقُ تربية الحمام، اليوم سأرى الطّير الّذي أُحبّهُ. لقد نسيت الحرَّ الشّديد وكانت عيناي وعيون أصحابي متجهة صوب الكرتونة، الكلّ يريد أن يرى الحمامة.

أخرجِ المعلّم الحمامة، مسكها بيده، كما تمسك الأمّ برضيعها، ابتسمَ فابتسمنا أيضًا، بدأ يُحرّك الحمامةَ بيده وأبصارنا شاخصة ننظر الى الحمامة تارة وإلى المعلّم تارة أُخرى والكلّ مشتاق يريد أن يعرف ماذا سيفعل المعلّم بالحمامة، وكنتُ حينها أتمنّى أن ألمس الحمامة عن قرب، صمتَ المعلم، ودارت عيناهُ في أنحاء الغرفة، فجأة حدث ما لم أتوقعه،

ללא רוח חיים. המורה חייך חיוך, שהייה עבורי כמו חץ ירוי ללבי, איך אפשר שיחייך אחרי הפשע הנוראי שביצע, לבי התכווץ, אבל לא היה לי האומץ לדבר, לא יודע כמה זמן עבר עליי במצב הזה, אחר כך התחיל המורה ב"ניתוח" היונה, הוא הפך להיות כירורג, איזה כירורג! שלא יודע את יסודות האנטומיה, בקע את בטנה, כאשר השתמש בידיו המגואלות בדם ובנוצות, והתחיל להסביר ולתאר את האיברים הפנימיים של היונה. טיפות הדם היו יורדות על הרצפה, כאשר אנוכי היה נודף זיעה, לא קלטתי שום דבר ממה שנאמר בשיעור, לא יכולתי לעשות דבר, הייתי חושב כל הזמן על היונה המסכנה, על

מה שקרה לה, עיניי היו מלאות בדמעות, עוצר את

حدثت طامّة كُبرى، رفع المعلّم الحمامة إلى أعلى، ثُمَّ هوى بها إلى الأسفل بقوّة فاصطدمَ رأسُها بالطّاولة فماتت على الفور، أصبحت جثّة هامدة، بلا حراك. ابتسم المعلّم ابتسامة، كانت بمثابة سهم انطلق صوب قلبي، كيف يبتسم بعد الجريمة النّكراء الّتي قام بها! لقد كان قلبي ينقبض ولكنّني لم أكن أجسر على الكلام، لم أدرِكم مرّبي على هذه الحال، ثُمّ بدأ المعلّم "بتشريح" الحمامة، أصبح مُشرّحًا وأيّ مشرّح! لا يعرف أُسس علم التّشريح، فبقرَ بطنها، مستعملّا يديه الملطختين بالدّم، والريش، وبدأ يحكي ويصف ويشرح عن أعضاء الحمامة الداخليّة. كانت قطرات الدّم تتساقط على أرضيّة

נשימותיי ועוצר את דמעותיי בפני המראה שלא אשכח לנצח, בפני הפשע שהתבצע לעבר סמל השלום.

ד"ר כמאל אבו רביעה

מרצה במכללת קיי

الغرفة بينما كنتُ أتصبّبُ عرقًا، لم استوعب شيئًا مما قيل، لم أعد أستطيع أن أفعل شيئًا، كنتُ أُفكّر طيلة الوقت في الحمامة المسكينة، وما جرى لها، والدّموع تترقرق في عيني، أحبسُ أنفاسي وأحبس دموعي أمام هذا المشهد الّذي لن أنساه، أمام الجريمة الّتي ارتُكبت بحقّ رمز السّلام.

د. كمال أبو ربيعة

محاضر في كلّيّة كي